

A Ő k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı derĒi

œ KaracaoĒlan œ AŐık Kara Mehmet œ M. Nihat Malkoœ œ Tacettin ŐimŐek
œ Mehmet OsmanoĒlu œ Haydar Ali Nacar œ Kenan Yavuzarslan œ Ali Kemal YiĒit
œ Maruf Őzœlkœ œ Halit Yıldırım œ Őahmurat œilĒisiz œ Yasin Ően
œ Hacı Musa Tuncer œ Mehmet Pektaş œ Servet Yœksel œ Sabahattin KaradaŐ
œ Salman KapanoĒlu œ Ziyâ Nœrdan œ Dursun YeŐil œ Mehmet Aluœ
œ Hikmet Őzdemir œ Zekeriya œakabey œ Me'âlî

41. Sayı Temmuz 2021

• Mehmet Pektaş

Tosuncuk Bank

Soyumuzun Lidyalıları kadar uzandığını anlatırlar hep. O kadar eskiye gidecek değilim. Büyük dedem, namuslu bir adamın, Mestan Ağa'nın cebinde 1000 liralık bir banknot olarak Adana'dan İstanbul'a gelmiş. Mestan Ağa, köyde neyi var neyi yoksa satıp İstanbul'un yolunu tutarken otobüs de onu tutmuş, istifra ede ede şehre vasil olmuş. Boğaz Köprüsü'nü, vapurları, devasa binaları, vızır vızır işleyen trafiği görünce iyice sersemlemiş. Şaşkın şaşkın etrafa bakınırken yanına başında kasket, boynunda fularla ince bıyıklı bir adam gelmiş. Mestan Ağa'nın omzuna dokunup:

"Çık bakalım 2,5 lira." demiş. Mestan Ağa:

"Ne parası ağa?" deyince adam saat kulesini göstermiş:

"Ne parası olacak? Bu saat benim. Saatime baktın, parasını vereceksin." Mestan Ağa 2,5 lirayı uzatırken:

"Bu saat senin öyle mi? Bakanlardan para alırsın. Allah Allah!" diye şaşkınlığını dile getirmiş. Adam bir eliyle parayı alırken diğer eliyle yakasını silmiş:

"Olmaz olsun. Sadece bu saat mi? Bu meydan, şu kule, na şu karşıdaki köprü hepsi benim. Akşama kadar milletten para toplamaktan canım çıkıyor. Artık bu işleri bırakıp köye anamın yanına gitmek istiyorum. Biraz da başkası kazansın."

Mestan Ağa'nın gözleri parlamış. Cebindeyse dedem ve arkadaşları heyecandan hop oturur hop kalkmış. Mestan Ağa uyanıklık edecek ya:

"Gel seni şu dertten kurtarıvereyim. Burayı bana sat." demiş. Adam, Mestan Ağa'yı şöyle bir süzmüş. Sıkı sıkı cebini tuttuğunu da görmüş:

"Seni sevdim, iyi bir adama benziyorsun. Burası sana yaramaz, gel sana köprümü satayım. Bana dua et." demiş.

Birlikte Boğaz Köprüsü'ne varmışlar. Mestan Ağa bu köprüyü ve üzerindeki trafiği gelirken de gördüğünden ağzının suyu akmaya başlamış. Adam köprüye 100 milyon lira istemiş. Sür aşağı sür yukarı derken 20 bin liraya anlaşmışlar. Köprüyü ucuz kapattığını düşünen Mestan Ağa, büyük dedemin de içinde bulunduğu desteyi büyük bir mutlulukla adama teslim etmiş. Büyük dedem böylelikle Mestan Ağa'nın cebinden meşhur dolandırıcı Sülün Osman'ın cebine girmiş. Sülün Osman durur mu soluğu doğruca bir pavyonda almış. Pavyonun ışıltılı dünyası büyük dedemin aklını başından almış. Büyük dedem o gece ömründe eğlenmediği kadar eğlenip sabaha karşı Sülün Osman'a veda etmiş. Bu defa kendisini sıcak, yumuşak ve kapkaranlık bir yerde bulmuş. Dedemin kafası çakır, içerideki parfüm kokusu cabası... Ne geldiği yerin farkında ne gittiği yerin...

Pavyonda çalışan kadınlardan Melahat, âlemdeki adıyla Benli Ahu sabah gün ağarırken sallana sallana pavyondan çıkmış, ilk taksii çevirip şoförün yanına oturmuş. Bir taraftan "Ada sahillerinde bekliyorum" şarkısını söylerken bir taraftan da şoförü "Sen de söy-

lesene minnoşum!" diye dürtüp duruyor. Şoför mahcup bir oğlan... "Ben pek beceremem hanım abla." deyip işin içinden sıyrılmak istiyor ama Melahat'tan kurtulmak ne mümkün. Şoför Selim ister istemez şarkıya eşlik eder gibi yapıyor. Şarkı bitmeye yakın Melahat sağını solunu oynatmaya başlamış. Orasını eller, burasını eller. Taksici de göz ucuyla Melahat'ı takip edip "Tövbe" çekermiş. Melahat bir anda taksicinin vitesin üstündeki elini tutmuş:

"Şekerim şuramda bir kaşıntı var. Elle bak." demiş. Taksici:

"Aman hanım abla yapma ayıptır. Bak ben nişanlıyım." deyip parmağındaki yüzüğü göstermiş.

Melahat, Selim'in elini zorla bluzundan içeri sokmuş. Selim, bir gözü yolda, bir gözü Melahat'ta, bir eli direksiyonda bir eli Melahat'ın sutyeninin içinde ecel terleri dökerken Melahat, "Şu tarafı elle, yok bu tarafı elle." der durmuş. Selim bir anda frene basmış, araba acı bir ses çıkararak kaymaya başlamış. Tam yol kenarındaki ağaca bir karış kala durmuş. Selim kan ter içinde Melahat gayet rahat, göğüslerini şöyle bir yukarı kaldırıp bir oh çekmiş. Selim'in ağzı bir karış açık, elindeyse büyük dedem... Melahat, Selim'in elindeki parayı görünce:

"Ulan Sülün, parayı sokacak başka yer bulamadın mı? Demek bu kaşındırılmış." diye söylenmiş, sonra da Selim'e: "Bizim eve de gelmişiz. Üstü kalsın canikom." deyip arabadan inmiş. Selim:

"Hanım abla bu çok fazla..." diyecek olmuş, Melahat arkasını döndüğü gibi uzaklaşmış. Selim elindeki parayla kalakalmış. Büyük dedeminse kırmızı rengi pembeye dönmüş kafası matiz, hâlâ mırıldanmaya devam ediyor: "Ada sahillerinde..."

Selim taksii gündüz şoförüne devrettikten sonra Melahat'tan aldığı parayı doğruca mobilyacıya götürmüştü. Düğün için aldıkları mobilyaların taksiti olarak büyük dedemi mobilyacıya vermiş. Dedem ayıldığında kendini mobilyacının karanlık kasasında bulmuş.

O banka senin bu banka benim biraz gezdikten sonra banker furyası başlamış. Her tarafta mantar gibi bankerler türemiş. Dedemin yolu da zamanın en ünlü bankeri Kastelli'ye düşmüş. Dedem Banker Kastelli'nin kasasında keyif çatarken ailemiz büyümüş, genişlemiş. Akrabalarımız dünyanın dört bir yanına dağılmış. Büyük dedem tedavülden kalktığı için saltanatı çok uzun sürmese de bankerler batıncaya kadar dedem ve diğer akrabalarımız günlerini gün etmiş.

Bankerler batınca dedem bazı akrabalarımızla birlikte Avrupa'ya geçmiş. Rahata alışkın olduğu için kumarhane kumarhane dolaşmış. Çok geçmeden Avrupalılar gibi giyinip kuşanmaya onlar gibi konuşmaya başlamış ve marka dönüşmüş. Nasıl olduysa bir gurbetçinin eline geçip sandık içinde bir kediye beklemeye başlamış. Dedem burada hayatının en kötü günlerini geçirmiş. Sandık her açıldığında

acaba dışarı mı çıkacağız diye umutlanmışlar ama her seferinde keseye birkaç banknot daha konulup kapak kapatılmış. Senelerce süren bu bekleyişten sonra bir gün sandık açılmış. Paraların içinden dem de dâhil bir miktarı alınmış. Paraların sahipleriyle birlikte yolda giderken dedem konuşmalara kulak kabartmış. Aile bir şirkete ortak olacaklarından bahsediyor, zenginlik hayalleri kuruyor, bir an önce parayı şirkete yatırmak için acele ediyormuş. Şirketin adı Jetpa mı Çetpa mı neymiş. Dedem bu şirketin hesabına geçtiği gibi kaybolmuş. Bir daha dedemden ve onunla birlikte gidenlerden haber alınmamış.

İçinde babamın da bulunduğu paraların sandıktaki bekleyişi bir süre daha devam etmiş. Bir gün sandık yeniden açılmış ve babamın da içinde bulunduğu bir deste para Titan denilen bir organizasyona yatırılmış. Aile bu defa köşeyi döneceğinden çok eminmiş. Kendileri para yatırdıkları gibi tanıdıklarına da para yatırtmışlar. Önceleri paralardan sık sık haber gelirken bir gün haberler bıçak gibi kesilmiş. Ne babamın ne de diğerlerinin akıbetinden haber alınmış.

Nihayet ben 200 liralık bir banknot olarak dünyaya geldim. Bankamatikten saf, temiz bir delikanlının asgari ücreti olarak çıktım. Gencin beni tutan elleri titriyordu. Onun beni hayırlı bir yere harcayacağını veya yastık altına atacağını düşünüyordum. Delikanlı beni cüzdanının gizli bir köşesine yerleştirdi, uzun süre harcamaya kıyamadı. Cüzdanının içinde onunla birlikte işe gidip gelirken arkadaşlarıyla konuştuklarına kulak misafiri oluyordum. Arkadaşları kolay yoldan zengin olma peşindeydiler. Paralarını bazı internet sitelerine yatırıyorlardı. Buralardan para da kazanıyorlardı. Aile büyüklerinden edindiğim tecrübe sebebiyle böyle şeylerin sonunun iyi olmadığını biliyordum. Sahibimin bu tür yollara ilgi duymamasını beni mutlu ediyordu. Cüzdandaki birkaç bozuklukla huzurlu sakin bir hayatımız vardı.

O gün iş yerinde çiftlik, inek, dana, yumurta falan konuşuldu. Kolay yoldan köşe dönme peşinde olan insanların neden böyle konuştuklarını anlamadım. Bu defaki konuşmalardan sahibim de etkilenmişti. Çok geçmeden olanlar oldu. Bir sabah Tosun'un tombiş parmaklarının arasında uyandım. Olay, inek, dana muhabbetinden nasıl buraya geldi anlayamamıştım. Tosun bana bakıp bakıp sırtıyordu. Sahibimin kandırıldığını anlamıştım. Tosun'a yalvarıp yakardım, beni eski sahibime vermesini istedim. Tosun bizim dilimizden anlıyordu. Ben yalvarıp yakardıkça keyif alıyordu. Yalvarmanın tesiri olmayınca atalarımın maceralarını anlatıp bu işin sonunun kötü olacağını söyledim. Tosun bilgisayarın başına oturdu, beni de masasının üzerine koydu:

"Baksana oğlum millet parasını bana vermek için sırada bekliyor. 'Ben almam.' dedikçe, 'N'olur all' diye yalvarıyorlar. 'Bak geri vermem ha!' diyorum. 'Allah aşkına al şu paramızı.' diyorlar. 'Paranızı çatır çatır yerim.' diyorum. 'Afiyet şeker olsun.' diyorlar. Ben hassas ruhlu bir adamım, içimde naif bir

sanatçı gizli. Bu kadar insanı nasıl kırarım?" dedi.

Gerçekten de Tosun'a para vermek için insanların âdeta birbirlerini ezdiklerini hayretle izliyordum.

"Durun güvenmeyin bu Tosun'a!" diye avazım çıktığı kadar bağıırıyordum ama kim dinler?

Tosun, benim sesimden rahatsız oldu. Beni katlayıp iki kanadımı birbirine sürtmeye başladı. Sinirlerim tepeme çıktı, Tosun'a bir iki küfür savurdum. Bunun üzerine Tosun'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Bana:

"Kes lan sesini yoksa seni tuvalet kâğıdı niyetine kullanırım!" dedi.

Bir iki kelime daha edecek oldum. Beni arka cebine koyup üzerime oturdu. Koca totosuyla beni resmen eziyordu. Tosun'un altında inim inim inliyordum. Bu işkence her gün devam etti. Tosuncuk pijamasını giyinmeye kadar üstümde oturuyordu. Bazen elini arkaya doğru atıyor, ben acaba beni harcayacak mı diye umutlanıyordum. Ama o sadece totosunu kaşıyıp yine önündeki bilgisayara dalıyordu. Bazen ayağa kalkacak gibi oluyordu. Tam derin bir oh çekecekken Tosun'un yellenmesiyle ciğerlerim perişan oluyordu.

Bir gün Tosun beni arka cebinden çıkarıp tekrar masasının üzerine koydu. Baktım, BİM'den aldığı yumurtaları maviye boyuyor.

"Hasta mısın oğlum? Neden boyuyorsun yumurtaları?" dedim.

Sinsi sinsi gülümsedi. Mavi yumurtalar piyasaya çıktıktan sonra Tosun'un hesaplarına oluk oluk para akmaya başladı. Herkes çıldırmış gibi Tosun'a para veriyordu. Tosun artık parayı koyacak yer bulamaz oldu. Beni de alıp para yığınlarının arasına atıverdi. Tosun'dan biraz olsun uzaklaştığım için mutluydum. Çok geçmeden Tosuncuk Bank'a para yatıranlardan birisine ödeme olarak verildim. Yeni sahibim beni eline alınca çok mutlu oldu. Tüm arkadaşlarına beni gösteriyor, "Hani bu işten para kazanılmazdı. Bakın 100 TL koydum 200 TL aldım." diyordu.

Hem sahibim hem de arkadaşları ellerinde avuçlarında neleri var neleri yoksa Tosuncuk Bank'a yatırdı. Bazıları bununla yetinmedi, bankadan kredi çekip Tosuncuk'a yatırdı. Sahibim, bu işten kazandığı ilk ve tek para olduğum için beni kimseye vermiyordu. Bir süre sonra Tosuncuk Bank'ın battığını, Tosun'un yurtdışına kaçtığını duyduk. Sahibim bir türlü Tosun'un kendisini dolandırdığına inanmıyordu. Aylarca bekledikten sonra Tosun'un teslim olduğunu duyduk. Sahibim sevincinden havalara uçuyordu. Arkadaşlarını aradı: "Hani kaçmıştı lan!" dedi. Sonra beni eline aldı:

"Hiç merak etme arkadaş, Tosun Bey bir seneye kalmaz dışarı çıkar. O zamana kadar toplayabildiğim kadar para toplamam lazım. Bu defa daha büyük oynayacağım, Tosun'a daha çok para yatıracağım. Çok zengin olacağım çok." dedi.

Ben bu sırada ellerimi yukarı kaldırmış dua ediyordum:

"Allah'ım memleketin ne kerizi bitiyor, ne tokatçısı. N'olur bir an önce tedavülden kalkayım. Daha fazlasını gösterme bana!"